

גחלת קטנה צריך להשתמש בחרס גדול, כדי שלא יכוה. ולעולם שיעור זה גדול מקבלת מים, וכדמשמע מקרא.

שנינו במשנה: רבי יוסי אומר משם רביה.

והוינן בה: שפיר קאמר ליה רבי יוסי לרבי מאיר?

ומתריצין: ורבי מאיר סבר: "לא מיבעיא" קאמר קרא.

לא מיבעיא מידי דחשיב לאינשי, חרס הראוי לחתיית האור, דלא לישתכח ליה, שלא יהיה מצוי להם להשתמש בו. אלא אפילו מידי דלא חשיב לאינשי, כגון חרס לקבלת מים, נמי לא לישתכח ליה.

הדרן עלך המוציא יין

פרק אמר רבי עקיבא (6)

מתניתין:

אמר רבי עקיבא: מנין לעבודה זרה שמטמאה במשא, שהנושא אותה נטמא ואפילו לא נגע בה, כנדה המטמאה את האדם הנושא אותה בטומאת משא?

שיעור קטן מהשיעור של רבי יוסי שאמר "כדי לקבל בו רביעית מים".

ותיקשי, שהרי מקרא, מדברי הכתוב בישיעה, המובא במשנה, משמע דשיעורא דרבי מאיר של חרס כדי לחתות גחלת נפיש, גדול מהשיעור של רבי יוסי כדי לקבל בו רביעית מים.

והראיה: דאי סלקא דעתך שיעורא דרבי יוסי נפיש, תיקשי:

וכי לייט לה מקללם הנביא ישעיה תחילה במנא זוטרא, שלא ישאר להם חרס אפילו בגודל הדרוש לחתיית אור, והדר לייט לה, ולאחר מכן הוא חוזר ומקללם במנא רבה, שלא ישאר להם חרס גדול יותר שראוי לקבל בו רביעית מים.

וכי דרך המקללים לקלל תחילה בדבר גדול ולאחר מכן בדבר קטן?!

אלא, ודאי השיעור של חרס הראוי לקבלת מים הוא פחות מהראוי לחתיית האור.

וקשה, שמדברי המשנה משמע איפכא.

אמר אביי: לא קשיא. מתניתין נמי, דקאמר בה רבי מאיר לחתות את האור, היינו לחתות אש — מיקודה גדולה של אש! וביקידה גדולה אפילו כדי להוציא ממנה

צריך לשנות הכל בפרק ר"א דמילה, ולכן פירשו דאגבדתיבסוהי הפרק הקודם קראי דאסמכתא ד"לא ימצא בכירתו חרש" המשך כאן באסמכתא דקרא ד"תזרם כמו דוח" שהמקראות סמוכים זה לזה [וכן המשך המשניות בפרקין נקט קראי דאסמכתא].

6. לכאורה מה שיכות הדברים למסכתין העוסקות בעניני שבת. וכתב רש"י דאגב דתני לקמן [פו, א] מנין שמרחיצין את המילה ביום השלישי שחל להיות בשבת תני נמי משניות אלו שסגנונם דומה שיש בהם שאלת מנין וכו'.

והתו' בד"ה אמר, הקשו ע"ז דא"כ היה צריך להתחיל ממשנה דמנין שמרחיצין, ועוד שהיה